

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΟΡΟΥΜΑΝΟΣ ΜΠΟΕΜ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ... ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΝΕΟΥ

Ο Περικλής Ανδρεόπουλος και τα γλάντια του στο Παρίσι. Το μέγερό του και η καλλιτεχνικές του συλλογές. Οι έρωτές του. Ο Ανδρεόπουλος και η μεδιτρούλα. Στα δίχτυα μιας ψευδοκόρησας. Πώς ξεκινάει κλιόνται στο Παρίσι η περιουσίες. Το κολλί με τα μακροχίταρια. Ο νεκρωσικός ψάλλος του Έρωτος. Ο Περ. Ανδρεόπουλος φτωχός στη Βιέννη. Το τελευταίο του πρέγνυμα. Ο τραγικός θάνατός του.

Η Ιστορία που θα διαγράψουμε, θα είναι στους άγνωστους μας σαν μυθιστόρημα. Και όμως είναι πέρα-πέρα αληθινή :

Κατά το 1900, ένας νέος Έλληνας καταγωγής, άνομος Περικλής Ανδρεόπουλος, έφυγε από τη Βραία και πήγε στο Παρίσι. Ήταν από τους Έλληνες εκείνους, που αν και γεννήθηκαν στην Ξενία, λαχώντα για την εθνικότητά τους και μιλούν τη γλώσσα τους, σαν καλοί και φιλόποιοι πατριώτες.

Ο Ανδρεόπουλος, ζώντας μεθ' στη Γαλλική πρωτεύουσα, είχε σκεπασθεί με διαφόρους Έλληνες φοιτητές και ιδιαίτερως με τόν τότε γραμματάρη της Έλληνικής Προεδρίας και άριστοτα πολιτευτή Άδωνη κ. Χρήστο Μητρούλου, ο οποίος τόν είχε πολύ εκτιμήσει.

Γιά τόν πλούτιο τον Περικλή Ανδρεόπουλου κενδοφορούσαν στους Έλληνικούς κύκλους διάφοροι ήρωες. Άλλοι έλεγαν, ότι η περιουσία τον ήταν μέρια κι' άλλοι ότι ήταν ιδιοκτήτης άπειράντων κτημάτων στη Ρουμανία. Ο κ. Μητρούλος — που ήξερε βέβαια τα πράγματα καλύτερα — έλεγε ότι το εισόδημα του φίλου του ήταν 500.000 φράγκα το έτος !

Στο Παρίσι ο Περικλής Ανδρεόπουλος έπαύσαζε πολιτικές επισημίες και είχε άεισως διακριθεί ανάμεσα στους συμφοιτητές του για την εφευρία του και τη γοστή του αντίληψη. Ήταν νέος ώραιος, πολυλόγισσος και άπιστευτα γενναίος.

Δεν κοιτούσες στη Λατινική συνοικία, όπως οι άλλοι Ξένοι σπουδαστάι. Απώς ζούσε στην οδό Φραγκίσκου Α'. Εκεί είχε τη γραφουσίερα του, πολιτελέστατη, με έπιπλα θαυμάσια έπιλογή Λουδοβίκου ΙΕ', γνήσια και πάντοτε περιζήτητα...

Η οδό Φραγκίσκου Α' είναι από τις ώραιότερες του Παρισιού, με κομμάι παλαιά και στη γραμμή. Το διαμέρισμα του Ανδρεόπουλου φοιτητή ήταν θαύμα καλασθησίας, γιατί ο Ανδρεόπουλος αγαπούσε τα παλαιά αντικείμενα τέχνης και πρό πάντων του 18ου αιώνου, που ήταν κι' απ' τις άριστερες έπιλογές του Γαλλικού πολιτισμού. Τα κομμοτεχνήματα αυτά ο Ανδρεόπουλος τα ζητηρούσε παντού, με πάθος και με δόξα, γιατί τα κομμοτεχνήματα επήρχαν άφθονο.

Έτσι το όνομα του Περικλή Ανδρεόπουλου έγινε στα-σταί πωρογνωστο στον καλλιτεχνικό κόσμο. Στην γραφουσίερα του μαζεύονταν μεστές και έικτοροι έργων τέχνης, και το διαμέρισμα του, από έξη μεγάλα δωμάτια είχε μεταβληθεί σε περιεργότατο μουσείο. Τα Βούξαντα του ίδιου αντζεινισα τέχνης ήταν πολλά και σπάνια.

Με τέτοιο τρόπο περνούσε τόν καιρό του στη Γαλλική πρωτεύουσα ο Περικλής Ανδρεόπουλος. Έξωρα όμως η ζωή του διαταραχίστηκε, ή συνθήκες τον άλλαξαν. Δεν φανότανε πια στα εδωμια κέντρα της Λατινικής συνοικίας, απ' όπου άλλοτε περνούσε για να πάει κανένα φίλο του φοιτητή και να τόν παραστή στην βουλιβάρια. Τα ήσυχα όραμα γήματα, στο περιήριο έστιασμού Έτορ ν' Αρξάν, όπου συνκεντρώνον άλλοτε τους φίλους του, έπαυον διάστα κι' αυτά.

Ο Περικλής Ανδρεόπουλος είχε έντελώς αλλάξει τρόπο ζωής. Από σπουδαστή με καλλιτεχνικές συνθήκες, έγινε ένας ισχυρότατος όργανιστής, υπήρξε όργανιστής στη ζωή τόν γινεστέδου, που δεν έχει κανένα όριο και κομμοί λογική στο Έξοδο. Το Παρίσι είναι μια επι-

κίνουη Κίση. Όταν υπήρχη γινεστέ στη λεγομένη πολιτελή ζωή, κανένα εισόδημα, κανένα πωρόν δεν είχε άρατό να ακησθή τις κομμοτεχνικές σπουδές. Π. γ. διαγράφονε για τόν Ιταλό κομμοτεχνικό Καστελλάν, το όποιο είχε γινεστέ την Άμερικανίδα πολιτεκακομμοτεχνικό Γουόδ) ότι στην άρχη της σπουδής του ζωής έσπουάλαγε 40 εκατομμύρια φράγκα. Γρήγορα όμως η Άμερικανίδα κατάλαβε με τί άνομα είχε να κάνει και τόν έρωτίζετο, για ν' άδοκωθήση τόν έ-ξάδελφό του πωροτεκα Σαγκάν, ο όποιος όμως της έφερε τα όραμα της προίας της... Ένας άλλος άλλον γινεστέ, ο πωρογνωστος στον έλαφοκοσμιο του Παρισιού, Μις Λεοντό, σε δύο χρόνια έδω-πάνησε τριάντα εκατομμύρια. Μις υπήρξε στη μέση οι σπουγγεστέ του και κατορθώσαν να τόν γρηθύν σε κατάσταση άπερησίερας. Ο Μις Λεοντό πέθαζε πλούσιος, αλλά μέσα σε μια κίνουη...

Μέσα στα σαργεντινά δίχτυα μιας τέτοιας ζωής τούτρησε κι' ο Περικλής Ανδρεόπουλος. Και είχε περιήργο αυτό, γιατί φανότανε λογικός άνθρωπος.

Όταν κάποτε έρωτίζετο μια Παριζιάνα μεδιτρούλα, της έδω-σε όλα τα μέσα πλούσιας ζωής, ά-ξισος όμως από τη φίλη του να μην παρησθή το έπάγγελμά της. Και όταν την έπαισε να τόν απα-τά, την έπαισε από το χέρι και την Ξανταπήσε στο μεδιτρούδω από το όποιο την είχε πάει...

Απώς λοιπόν ο τόσο λογικός νέος, κατόντης Ξενανα παχιγιδι στα πόδια μιας Παρισιανής Μαγδα-λινής.

Η γυναίκα αυτή κοιτούσες στην ίδια άριστοκρατική συνοικία που μένεσε κι' ο Ανδρεόπουλος και περνούσε για κόρησας, που είχε τάχα ένα θιβερό μυθιστόρημα στη ζωή της.

Το Παρίσι είναι γεμάτο από τέ-τοιες κόρησες με μυθιστορηματικό παρελθόν.

Η κόρησας του Ανδρεόπουλου ήταν μαρογορεμένη, μελαγχολική, γεμάτη γοητεία. Ο Ανδρεόπουλος είχε ξεπερλαθεί μαζί της. Καθώς διαγράφονε μάλιστα οι φίλοι του, ο Έλληνορωμαίνος σπουδαστής της άγόρασε μια μέρα ένα κολλί από μαργαριτάρια, αξίας 200 χιλιάδων δραμμών...

Ο Ανδρεόπουλος είχε τρελλά έρωτευθεί, όπως είπαμε, τη γυναί-κα αυτή. Έπαργαν, σε όρισημή έπιλογή που έτος, στο Μόντε Κάρλο ταξιδεύοντα πάντα με ιδιαίτερο βαγόνι, γραμώσαν ξεχωριστό δια-μέρισμα στα μεγαλύτερα ξενοδο-κεία...

Τότε έγινε ό,τι συνέβησε γινεστέ σε τέτοιες περιπτώσεις. Ο σαρ-γραφεύς Μυρξέ το έκαράει όραμα στο Νεκρωσμο φαλάο του Έ-ζου και το βράδυ στο Καζίνο έπαξαν στη ρουλέτα μεγάλα πωρόα... Η γυναίκα εκείνη ήταν σαστή καταπόθορα γρημιατός. Έγιναν όλοένα στο Καζίνο...

Τα εισόδημα του Ανδρεόπουλου δεν έπαρκοσαν πια για να κά τρέτα ζωή. Άρχισε λοιπόν να έπαθηρνε και να πωρόλι τα κτημιάτα του, διαγοστεύοντας όλοένα την περιουσία του και μη άπομωσίζοντας να βάλει χείλινο στη σπατάλη του.

Έτσι, ήρθε έπιλογή που ο Έλληνορωμαίνος νέος δεν μπορούσε να ίκανοποιήση πια τις άπεριόριστες ιδιοτροπίες της Γαλλίδος φίλης του.

Τότε έγινε ό,τι συνέβησε γινεστέ σε τέτοιες περιπτώσεις. Ο σαρ-γραφεύς Μυρξέ το έκαράει όραμα στο Νεκρωσμο φαλάο του Έ-

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΑΙ □ □ □

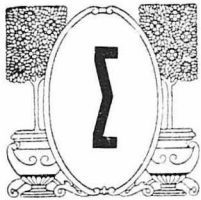

Ο Γάλλος ζωγράφος Γουσταύος Ντορέ

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΣΤΟ ΜΟΡΦΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΟΦ

Η έκστρατεια των Ρώσων στην Τουρκοκρατημένη Ελλάδα. Ο λοχαγός Μακάρωφ εξοπλίζει τους Μωραίτες και βαδίζει κατά της Τριπολιτσάς. Πώς από έκτα χιλιάδες άνδρες έμειναν 57. Μιά συμπλοκή που θυμίζει Ίλιάδα. Η προσφώνησης του άρχηγού. Το κρημνίσμα της σημαίας. Προς το Δεσντάρι και την Καλκράτα. Ένα ιερό κρημνίλιο στα χέρια της Αυτοκρατορίας, κ.τ.λ.

ΤΗΝ ιστορία τις καθόδοι του Ρωσικού στόλου στην Τουρκοκρατημένη Ελλάδα, έπάρχει ή ένα τραγικό έπεισοδιό, άγνωστο στον πολύ κόσμο:

Στις 18 Ιουλίου 1769, ο Ρωσικός στόλος έλαβε διαταγή από την Αυτοκράτειρα Αικατερίνη Β' να πλεύσει στο Έλληνικό Αρχιπέλαγος «ώπως καταπολέμηση τους έχθρους του Χριστιανισμού Τουρκους και άπελευθερώση τους όμοθητικούς λαούς».

Τα πλοία που αποτέλεσαν το στόλο αυτόν ήταν 18, με 4.117 στρατιώτες και 1.016 πυροβολήτες, έκτος των πληρωμάτων πυροβολήτες, έκτος των πληρωμάτων αυτό στρατό έφανάτων και 6 διπλωματών. Έκτος των πλοίων, έφανάτων και 6 διπλωματών. Έκτος των πλοίων, έφανάτων και 6 διπλωματών.

Με τον άποδοτικό αυτό στρατό έφανάτων και 6 διπλωματών. Έκτος των πλοίων, έφανάτων και 6 διπλωματών.

Ο Ρωσικός στόλος άπελευθερώσε στην Κωνσταντινούπολη, έφανάτων και 6 διπλωματών. Έκτος των πλοίων, έφανάτων και 6 διπλωματών.

Το ταξίδι του Ρωσικού στόλου έπληξε γενιά πριγκίπισσες, Αρσούτσκιες και άλλες στερίχνες έφανάτων και 6 διπλωματών. Έκτος των πλοίων, έφανάτων και 6 διπλωματών.

Τα πληρώματα δεν ήταν ανημέρινα σε τέτοιον μακρόν ταξίδι και ύπνευαν πολύ. Τέλος, στις 27 Φεβρουάριου 1770, κατέπλεσαν ο Ρωσικός στόλος στο λιμάνι της Οθίνου. Ναύαρχοι του ήταν δύο: Ο Στρατιάρχης και ο πρίγκηψ Φεόδοιος 'Ουλόφ, άδελφός του περιφημού Αλέξιου 'Ουλόφ, έφοιτον της Αυτοκρατορίας Αικατερίνης.

Έγινε γνωστό με τόσο ένθουσιασμό έφοδεχθήκαν τους Ρώσους οι αλαβουμένοι Έλληνες, και ποσές έλλοιές έγέννησε το αμείνων τους. Άλλ' οι Ρώσοι είχαν κακή έπιλοκή στην έκστρατεια αυτή, και κατέβηκαν στην Ελλάδα χωρίς άρκετά όπλα, έπιπλα και άλλα. Έπίπλεσαν ότι οι Τούρκοι θα έγκατέλειπαν άμείων τον άγώνα και θα έφηναν κ' ότι οι Έλληνες θ' άρπαζαν τα όπλα για να κινήσουν τους τριάντους τον στα βουνά. Άλλα δεν κατέβηκαν από τους Ρώσους παρά μόνον δύο χιλιάδες Μωραίτες, τους όποιους διοικούσε ο Μακάρωφ, ένω μερικούς άλλους Στρατοελλιάδους ανέλαβε να τους άρχισουν ο πρίγκηψ Δούροζωφ.

Το ταξίδι του Ρωσικού στόλου έπληξε γενιά πριγκίπισσες, Αρσούτσκιες και άλλες στερίχνες έφανάτων και 6 διπλωματών. Έκτος των πλοίων, έφανάτων και 6 διπλωματών.

Τα πληρώματα δεν ήταν ανημέρινα σε τέτοιον μακρόν ταξίδι και ύπνευαν πολύ. Τέλος, στις 27 Φεβρουάριου 1770, κατέπλεσαν ο Ρωσικός στόλος στο λιμάνι της Οθίνου. Ναύαρχοι του ήταν δύο: Ο Στρατιάρχης και ο πρίγκηψ Φεόδοιος 'Ουλόφ, άδελφός του περιφημού Αλέξιου 'Ουλόφ, έφοιτον της Αυτοκρατορίας Αικατερίνης.

Έγινε γνωστό με τόσο ένθουσιασμό έφοδεχθήκαν τους Ρώσους οι αλαβουμένοι Έλληνες, και ποσές έλλοιές έγέννησε το αμείνων τους. Άλλ' οι Ρώσοι είχαν κακή έπιλοκή στην έκστρατεια αυτή, και κατέβηκαν στην Ελλάδα χωρίς άρκετά όπλα, έπιπλα και άλλα. Έπίπλεσαν ότι οι Τούρκοι θα έγκατέλειπαν άμείων τον άγώνα και θα έφηναν κ' ότι οι Έλληνες θ' άρπαζαν τα όπλα για να κινήσουν τους τριάντους τον στα βουνά. Άλλα δεν κατέβηκαν από τους Ρώσους παρά μόνον δύο χιλιάδες Μωραίτες, τους όποιους διοικούσε ο Μακάρωφ, ένω μερικούς άλλους Στρατοελλιάδους ανέλαβε να τους άρχισουν ο πρίγκηψ Δούροζωφ.

Ο Μακάρωφ με τον όλογράφου έξ' Έλλήνων

ποσές με τους στήζους αυτούς: «Μεταξύ μας όλα τέλειωσαν. Δεν είναι πιά παρά μία σκά, και ού έκα φαντάσμα. Στο νεκρό και καλοσφραγισμένον έρωτά μας, άν θέλεις, έλα να ψάλομε τον τελευταίο ψαλιό.»

Τον ψαλιό αυτό έφωλιν κ' ο Άνδρεόπουλος με τη φίλη του και χωρίστηκαν. Έτσι τελειώνουν όλα τα ιδιόβια σ' αυτό τον κόσμο, όταν δεν τελειώνουν χειρότερα... Η περιουσία του Άνδρεόπουλου είχε ξεσκασαλωθεί, είχε καταντήσει άσημη. Άλλ' ής μ' η νομική κανείς ότι ο έρωτευμένους νέος άπείλισσε κ' έρωσε βέβαιον να τον πλησιάσει το φάντασμα της φτώχειας... Δεν άλλαξε καθόλου ζώη. Έξω από άμείων και τα τελευταία ψαλιό της περιουσίας του, άδιαφορώντας άν θαρήθ μέρα που να μην έχει να πληρώσει ούτε τον κηφ του.

Άρχισε τότε να πλανάται όλομόναχος σε διάφορες Εύρωπαικές πόλεις και κατέληξε τέλος στη Βιέννη. Έμεινε λίγον καιρό εκεί, σ' ένα καλό ξενοδοχείο και τέλος άποφάσισε να καταστρέψει τους λογαριασμούς του. Είδη ότι δεν του έμειναν πιά παρά λίγες χιλιάδες φράγκα. Και τότε έπληξε μιάς ηρωική άπόφαση: Μπήκε στο γνωστό εστιατόριό Ζάχερ, έπρογευματίσθη με μεγάλη όρεξη, έξησθη χαρή και φράκελλο, έγραψε ένα γραμματάκι στον ίμαξά του που τον περίμενε στο όροφος σ' έπειτα, με πολλή άφέλεια, έφηνε μια σφαιρά στο δεξί του χροάτι. Όταν ο ίμαξάς του άνοιξε το γραμμάτιο, εδίδασκε τα έξης:

«Άγαπητέ Γιόχαν, «Η ζωή είναι μες όφθα, άκόμη και όταν έχει κανείς χρήματα. Όταν ό, μόνον δέν έχει, είναι άμυροφρη. Έγώ κόντευα να μην έγω και άυτόκοντα. Μοό μόνον άκόμη 15.000 φράγκα. Σου τα κληροδοώ γιατί ύπηρεξες πάντοτε τίμιος άνθρωπος.»

«Μεταξύ μας όλα τέλειωσαν. Δεν είναι πιά παρά μία σκά, και ού έκα φαντάσμα. Στο νεκρό και καλοσφραγισμένον έρωτά μας, άν θέλεις, έλα να ψάλομε τον τελευταίο ψαλιό.»

Τον ψαλιό αυτό έφωλιν κ' ο Άνδρεόπουλος με τη φίλη του και χωρίστηκαν. Έτσι τελειώνουν όλα τα ιδιόβια σ' αυτό τον κόσμο, όταν δεν τελειώνουν χειρότερα... Η περιουσία του Άνδρεόπουλου είχε ξεσκασαλωθεί, είχε καταντήσει άσημη. Άλλ' ής μ' η νομική κανείς ότι ο έρωτευμένους νέος άπείλισσε κ' έρωσε βέβαιον να τον πλησιάσει το φάντασμα της φτώχειας... Δεν άλλαξε καθόλου ζώη. Έξω από άμείων και τα τελευταία ψαλιό της περιουσίας του, άδιαφορώντας άν θαρήθ μέρα που να μην έχει να πληρώσει ούτε τον κηφ του.

Άρχισε τότε να πλανάται όλομόναχος σε διάφορες Εύρωπαικές πόλεις και κατέληξε τέλος στη Βιέννη. Έμεινε λίγον καιρό εκεί, σ' ένα καλό ξενοδοχείο και τέλος άποφάσισε να καταστρέψει τους λογαριασμούς του. Είδη ότι δεν του έμειναν πιά παρά λίγες χιλιάδες φράγκα. Και τότε έπληξε μιάς ηρωική άπόφαση: Μπήκε στο γνωστό εστιατόριό Ζάχερ, έπρογευματίσθη με μεγάλη όρεξη, έξησθη χαρή και φράκελλο, έγραψε ένα γραμματάκι στον ίμαξά του που τον περίμενε στο όροφος σ' έπειτα, με πολλή άφέλεια, έφηνε μια σφαιρά στο δεξί του χροάτι. Όταν ο ίμαξάς του άνοιξε το γραμμάτιο, εδίδασκε τα έξης:

Γειά σου ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ.»

Αυτό ήταν το τέλος του. Η ζωή του πέθανε άν μισθόδημα και ό θάνατος ύπηρεξε άντάξιος φιλοσόφου της Στωϊκής σχολής.

στρατό του έπολιόκρησε επί 18 ήμερες τη Σάοθη, την έναρτίσε και πήρε τον τίτλο «Διοκήτης της Σάοθης». Άμείων έπειτα εδίδασκε προς το έσωτερικό της Πελοποννήσου, με άνοιξη τη σημαία του. Όσο προχωρούσε, τόσο έπληθύναν ο στρατός του αυτός, και γρήγορα γίνεταν όκτώ χιλιάδες άντρες, όλοι — έκτος 57 Ρώσων.

Έτσι το έπαναστατικό αυτό σώμα εδίδασκε προς την Τριπολιτσά, και σέ λίγες μέρες έστρατοπέδευσε μπροστά στα τείχη της πόλεως.

Ο Μακάρωφ έπροσπάθησε τότε να καταλάβη την πόλη... Έξω από άμειων πολυάριθμο Τουρκαό ίππικό και πομπία πεζικά έξοικουσαν από την Τριπολιτσά, έπέτασαν έναντιω του και άρχισε ή μάχη...

«Οι Έλληνες — διαγγέται το Ήμερολόγιον ενός ανιχνούου πολεμιστού — έπειθή από πόωνον έμειναν άπολείου και είχαν ξεσυνήθει, με την πρώτη συγκροσση έτραπώνον σε φυγή, στα βουνά...»

Ο Ρώσος άρχηγός όμως έμεινε στο πεδίο της μάχης με τους 57 Ρώσους του και κατέλαβε ένα όζωφωμο, όπου και έγκατέλειθε από τους Τούρκους. Έκεί ο Μακάρωφ, άν κ' έβλεπε ότι κάθε άντίστασις ήταν μάταια, γιατί οι Τούρκοι ήταν έκατονατάξιοι, έμεινε άκόμω, άποφασισμένους να πεθύνη, σάφοντας άμείωντη την τιμή του Στιπένδατος, στο όποιο άνήκε.

Ο Μακάρωφ ήταν στρατιωτικός του καλού καιρού, και κατέφθινε να μεταδίθη το θάρρος του και στους συντρόφους του. Υψώνοντας λοιπόν τη σημαία, έφώνεζε:

— Παιδιά! κολισσάτε τη σημαία μας. Όσοι κρηματίσει αυτή, εκεί είναι πάντα κ' ή μητέρα μας ή Ρωσία... Άς ύπερασπισθώμε τη μητέρα μας και τη δόξα της Τσαρίνας μας!..

— Ζήτω ή Ρωσία! άπάντησαν οι μελλοθάνατοι με ένθουσιασμό.

Και άρχισε ή άπελευθερωμένη άμυνα.

Ο ένας μετά τον άλλο οι ηρωικοί στρατιώτες έπεταν νεκροί. Με τους πρώτους πυροβολήσιους, είχαν σκοτωθεί ένας λοχίας, έξι στρατιώτες και τρεις βοσκιαδιστές... Πολλοί είχαν τραυματιστά, άλλα δεν άμειναν τα όπλα τους, δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν την ύπεράσπισση της σημαίας τους, ίερο σύμβολο της μαχητικής τους πατριδας.

Ο λοχαγός Μακάρωφ, για να περιούρη τον άρδη των άπολειών του, άλλαξε όλοένα όψη. Οι Τούρκοι, οι όποιοι ήσαν στην ώρα εκείνη έφοδόντο τους Ρώσους, έλησαν θάρρος και σέ γενναυ όλοένα τον κώλο του, μέσα στον όποιο ξεκίνησαν τους λιγωστούς Ρώσους πολεμιστές...

— Ζωντανός να τους λάσομε! Ζωντανός! έφώναζαν οι Τούρκοι και χτυπούσαν τα τυμπάνα για να τους τρομάξουν.

Τότε ο ηρωικός άρχηγός άπεφάσισε ν' άνοιξη όροφος, και παίρνοντας τα όρηματα να σάση τη σημαία του. Μεταξέ λοιπόν τους πυροβολήτας του να εγκαταλείψουν τα κανόνια, ανεξέτασσε τους ύπολειμένους άνδρες του και ν' ένα σάλπισμα, με μιά λαλή, γρήγορα όλοι μαζί έναντιον τον όθηματόν και κατέφθιναν να διαπύσιν τον άνδρομόνο κώλο που τους έβλεπ. Έξηνε τη στιγμή μιά σφαιρά βρήκε το Μακάρωφ. Ο γενναίος άρχηγός έπεσε από τ' αλογό του και έλασε τις άδισθήσεις του... Άνα ρουαίλει άνδρες τον άρπαζαν τότε μαζί με τη σημαία, οι άλλοι άνοιξαν όροφος και πέθαναν από τις τάξεις των έβθρων...

Ο Μακάρωφ έναυθόρη σε λίγο τις άδισθήσεις του και είδε ότι από το μαζό σώμα του δεν είχαν άμεινεί παρά έλάχιστοι. Λίγο όμως φροντίζοντας για τον ίμαξό του, άρπαξέ τη σημαία, την έφίλησε με σεβασμό, την έξέσπασε και έμειωσε στα κομματά στην έσφιχτή του. Μόλις όμως τέλειωσαν τη μερισία αυτή, να έβρωθη σφαιρά βρήκε τον άρχηγό στο στήθος. Ο Μακάρωφ έπεσε κάτω άμόφρητος.

Τη στιγμή εκείνη δύο πομπαιοθήζες άρπαζαν το Μακάρωφ στα χέρια του και ένω οι άλλοι κρατούσαν την υποχώρησή, τον μετέφωρον, μέσα από τους γρηναίους, μαζικά άπ' τον τόπο της τραγωδίας. Οι Τούρκοι έπληθύνον στο μετώπι τους ύπολειμένους Ρώσους κ' άρχισε μεταξύ τους ποσθή άνθρωποσασαγή.

Άπ' όλο το Ρωσικό σώμα δεν έμειναν ζωντανόι παρά οι έξι ή τέσσερες: Ο λοχαγός Μακάρωφ, οι δύο πομπαιοθήζες, τον και ένας λοχίας, ο Κεζόλοσκι. Οι Τούρκοι δεν άντελήθησαν τη φυγή τους, κ' έτσι οι σπάρτες του Μακάρωφ, βυθίζοντας από μοναχία, έφτασαν στο χωριό Λονατίνα κ' από κεί στάς Καλίμας και μετέφωρον τον άρχηγό τους στη Ρωσική ναυαρχίδα. Έτσι εδίδωσαν 4 μόνον κομματά από τη σημαία του ηρωικού Ρωσικού σώματος και παραδώνταν στο ναύαρχο 'Ουλόφ.

Ο Μακάρωφ κρηματίστηκε κ' έγώρησε στη Ρωσία, όπου παρέδωσε τα λείψανα της έπίσης σημαίας στην Αυτοκράτειρα Αικατερίνη. Η Αικατερίνη τα κατέθεσε στο Ιστορικό Μουσείο της Πετρούπολης, όπου εδίδοντο μέχρι της άναρχώσεως της χώρας εις Σοβιετισμόν.

Η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη ή Β'.